

HỒI THỨ NĂM MƯỜI TÁM

NGỌC QUAN ÂM

Đêm Chung Nam Sơn giá lạnh, và sương phủ dày đặc. Đêm Chung Nam Sơn tĩnh mịch và im lìm. Có thể nói đây là một chỗ tĩnh lặng êm đềm, và mặc tưởng.

Chính lớp sương giá phủ xuống khiến Tiểu Quân bưng tỉnh. Cái đầu của chàng nặng chịch, tứ chi bải hoải, nhưng ngược lại cảm giác khốn khổ bởi Đan sa và Vô ảnh chi độc như không còn nữa.

Tiểu Quân gượng đứng lên, nhưng lại khuyu xuống. Chàng cảm thấy đói, một cái đói cồn cào của gã hành khất trăm năm chưa được một cái ăn. Kể từ lúc trúng Đan sa và Vô ảnh chi độc, lần đầu tiên chàng có cảm giác đói như thế này. Tiểu Quân vỗ vào đầu mình:

- Ui cha... Mình đã chết rồi chằng... Mình đã biến thành con ma đói vất vưởng trong cõi âm ty à ?

Tiểu Quân nghiêng đầu, liếm những giọt sương đêm đọng trên lớp cỏ mượt. Chàng nhấm nháp cái vị nhàn nhạt, lành lạnh của những giọt sương đêm đó.

Chính những giọt sương đã khiến thân trí chàng dần hồi minh hẳn lại. Tiểu Quân thở hắt một tiếng:

- Ma đói như mình cũng khổ thật ! Chợt có mùi thơm thoang thoảng xộc vào mũi Tiểu Quân. Mùi thơm đó khiến nước rãi trong miệng chàng vô tình nhều cả ra ngoài.

Trong màn đêm nhàn nhạt, chàng căng mắt cố định hướng xem mùi thơm kia ở đâu ra. Tiểu Quân sáng mắt hẳn lên khi chớp thấy ánh lửa lập lòe phía trước mặt, cách chàng chỉ độ non ba mươi trượng. Chàng gượng đứng lên, lê những bước chân nặng nề về phía ánh lửa. Chỉ độ ba mươi trượng thôi, nhưng với thân thể tàn tạ, yếu ớt, Tiểu Quân phải mất non nửa khắc mới đến được chỗ ánh lửa đó.

Chàng reo lên như bắt được báu vật:

- Ô...

Tiểu Quân không tin, đến độ phải dụi mắt:

- Rượu... Gà... Người ta cúng cho mình à. Tốt thôi.

Cái đói hành hạ. Tiểu Quân không cần khách sáo. Chàng thộp lấy con gà đã nướng chín xé làm hai nhai ngấu nghiến tợ một gã Cái bang mặt hạng bị đói lâu ngày. Chàng với bầu rượu hai cân ngửa cổ tu ừng ực.

Chỉ loáng mắt Tiểu Quân đã ăn hết con gà nướng, và tọng cạn bầu rượu hai cân vào bụng. Chàng vươn vai xoa bụng:

- Ái chà... Bây giờ mình mới cảm thấy khỏe khoắn đây.

Tiểu Quân hơ tay lên ngọn lửa. Chàng lảm nhảm nói:

- Vị bá tánh nào cúng cô hồn cho Tiểu Quân... Nếu Tiểu Quân biết sẽ phò độ cho vị đó.

Chàng vừa khấn xong thì tiếng Tiểu Hồng cất lên ngay sau lưng Tiểu Quân:

- Tiểu Hắc Tử đã được sư mẫu giải độc trong kinh mạch, cho ăn, cho uống giờ đã lại sức rồi...

Tiểu Quân quay ngoắt lại:

- Y... Tiểu Hồng... Vậy là Tiểu Quân này chưa chết.

- Tiểu Hắc Tử đâu có chết.

- Thế mà Tiểu Quân cứ tưởng tiêu mạng rồi.

Tiểu Hồng nhún vai:

- Đã lấy lại sức, và no say rồi, thỉnh Xảo quỷ Tiểu Quân rời khỏi địa phận Chung Nam sơn.

Tiểu Quân cười khì một tiếng:

- Tất nhiên là phải đi rồi... Nhưng không thể đi lúc này được.

Tiểu Hồng cau mày:

- Còn chưa đi nữa à... hay Tiểu Hắc Tử muốn Tiểu Hồng đuổi như vị cô nương chuyên dùng kim châm đui mắt người đó.

- Ấy... đại ca nói chưa đi được là có nguyên nhân của nó.

Chàng tiến đến bên Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng gằn giọng:

- Tiểu Hắc Tử đừng giở trò với Tiểu Hồng nhé... Sư mẫu Ngọc Quan Âm chẳng tha cho Tiểu Hắc Tử đâu.

Tiểu Quân nhún vai:

- Ấy... Đại ca đâu dám hỗn với Tiểu Hồng. Nhưng Tiểu Hồng nghĩ coi... Đại ca đã được sư mẫu giải độc Đan sa và vô ảnh chi độc ra khỏi huyết lưu, còn cho ăn no uống say, chưa một lời tạ Ơn lại bỏ đi... Như vậy thì đâu có được, nếu như đại ca bỏ đi hoá ra là kẻ vô ơn bạc nghĩa sao. Thiên hạ sẽ chửi Tiểu Quân là hạng ăn cháo đá bát, thứ người ngọm vắt chanh bỏ vỏ.

Tiểu Hồng khoát tay:

- Thôi... Thôi đừng chửi nữa... Sư mẫu dặn Xảo quỷ ăn xong, uống xong thì cứ đi. Người không cần mấy lời đầu môi chót lưỡi.

- Ấy... Sư mẫu không cần, nhưng đại ca thì cần. Ít ra đại ca cũng đền cái gì cho Tiểu Hồng chứ.

Tiểu Hồng chớp mắt:

- Đại ca tính đền cho Tiểu Hồng cái gì ?

Tiểu Quân cau mày:

- Hiện tại đại ca không có kim ngân, không có báu vật nhưng đại ca có tài đan hoa kết trái.

Tiểu Quân ngẩng đầu ngắm Tiểu Hồng:

-445-

- Ôi chào... Tiểu Hồng đẹp lắm đó... Nếu như lúc này có hoa thơm, cỏ lạ nhất định Tiểu Quân sẽ kết cho Tiểu Hồng một chiếc vương miện đẹp nhất trên cõi đời này.

Vẻ mặt Tiểu Hồng rạng rỡ hẳn lên:

- Thiết không ?
- Tiểu Quân nói là làm... Thật đó... Tiểu Hồng không tin à ?
- Đại ca biết kết vương miện à ?
- Vương miện do đại ca kết còn đẹp hơn cả vương miện của hoàng hậu nữa
- Hoàng hậu là gì ?
- Sao Tiểu Hồng ngu như vậy, hoàng hậu là bậc mẫu nghi thiên hạ
- Mẫu nghi thiên hạ ?

Tiểu Quân gật đầu:

- Ồ... Mẫu nghi thiên hạ.. Vương miện của hoàng hậu có ngọc ngà châu báu, nhưng đại ca dám đảm bảo không đẹp bằng vương miện do đại ca làm ra.

- Đại ca nói thật đấy chứ ?

Tiểu Quân phủ tay:

- Nói thì không tin... làm mới tin - Vậy được...

Tiểu Hồng sẽ đi tìm hoa cho đại ca kết vương miện. Nhưng nhớ kết rồi thì rời ngay đấy nhé, và không được nói với sư mẫu.

- Ừ... Đại ca sẽ không nói đâu.

Tiểu Hồng quay lưng trở khinh công lướt đi. Mặc dù nhỏ tuổi nhưng khinh công của nàng quả là cao siêu. Chỉ hai lần điểm mũi hài là nàng đã khuất vào bóng sương đêm rồi.

Tiểu Quân thoáng cau mày bởi nhận ra khinh pháp của nàng chính là tuyệt pháp "Mê tông bộ". Một bộ pháp vô cùng ảo diệu của Vô cực phái.

Tiểu Quân nhìn lại con đường độc đạo dẫn lên núi. Chàng thở dài lưỡng lự, nửa muốn lên Chung Nam sơn, nửa muốn chờ Tiểu Hồng về kết cho nàng chiếc vương miện rồi bỏ đi. Đối với chàng giờ đây đoạt Tử Phương Thoa của Ngọc Quan Âm quả là khó hơn tát cạn biển đông. Người ta đã đối xử tốt với chàng, chàng làm sao đủ can đảm đoạt báu vật.

Tiểu Quân thở dài, vói tay khều ngọn lửa.

Tiểu Hồng quay trở về. Trên tay Tiểu Hồng là một bó bùng nhùng đầy những loài hoa lạ, tỏa hương thơm ngào ngạt. Tiểu Quân đặt bó hoa xuống trước mặt Tiểu Quân.

- Đại ca kết cho Tiểu Hồng chiếc vương miện đi ! Tiểu Quân mỉm cười nhìn Tiểu Hồng nói:

- Đại ca kết xấu quá thì Tiểu Hồng đừng chê nghe.

Nàng tròn mắt:

- Đại ca nói kết cho Tiểu Hồng chiếc vương miện đẹp hơn vương miện của hoàng hậu kia mà.

- Đại huynh chỉ sợ Tiểu Hồng chê thôi, chứ đẹp thì nhất định hơn hẳn vương miện của Hoàng hậu rồi.

Chàng tủm tủm cười vì sự ngây thơ quá đỗi của Tiểu Hồng. Tiểu Quân bắt đầu kết hoa. Chàng vốn xuất thân từ kỹ viện, thường ở chung với kỹ nữ, nên việc kết hoa ít nhiều Tiểu Quân cũng khá rành.

Chàng vừa kết vừa nói với Tiểu Hồng:

- Tiểu Hồng biết đại ca đến đây với mục đích gì không ?

- Đại ca bị người hạ độc bằng Đan sa và Vô ảnh chi độc, nên đến đây nhờ sư mẫu giải độc phải không ?

Tiểu Quân lắc đầu:

- Không phải đâu.

- Sư mẫu đã nói đại ca trúng độc kia mà. Nếu không có sư mẫu thì có lẽ giờ này đại ca đã hóa thành người thiên cổ rồi.

Tiểu Quân mỉm cười :

- Đại ca rất mang ơn sư mẫu và tha thiết được yết kiến người.

Tiểu Hồng nghiêng đầu, nhí nhảnh nói:

- Ê... Mà đại ca vừa nói đến Chung Nam sơn này không nhằm mục đích giải độc, thế đến đây nhằm mục đích gì ?

Tiểu Quân thở ra:

- Đại ca nói ra sợ mất hòa khí giữa đại ca và Tiểu Hồng.

- Nếu đại ca là người tốt thì mục đích tốt... Có gì mà mất hòa khí.

- Đại ca sẽ nói. Thật ra đại ca đến Chung Nam sơn vì.. vì.. Chàng lưỡng lự.

Tiểu Hồng hồi thúc chàng:

- Vì cái gì ?

Tiểu Quân rít một luồng chân ngôn thật sâu. Chàng nhìn thẳng vào đáy mắt của Tiểu Hồng.

- Để đại ca kết xong chiếc vương miện này rồi sẽ nói với Tiểu Hồng.

Tiểu Quân tập trung chăm chú kết từng đóa hoa. Chẳng bao lâu sau, chàng đã kết xong chiếc vương miện bằng hoa cho Tiểu Hồng. Chàng cũng không ngờ hôm nay mình lại kết được một chiếc vương miện đẹp như vậy.

Tiểu Quân ngắm chiếc vương miện bằng hoa tươi đó, rồi ướm lên đầu Tiểu Hồng.

Chàng ngắm nàng:

- Đội chiếc vương miện này trông muội đẹp lắm đó.

- Thiệt không ?

Tiểu Quân gật đầu:

- Rất tiếc ở đây không có tấm gương cho Tiểu Hồng nhìn.
- Trên Chung Nam sơn có gương.
- Vậy hả...

Tiểu Quân đứng lên nhìn ngọn núi Chung Nam:

- Đã đến lúc Tiểu Quân phải chia tay với Tiểu Hồng rồi.

Chàng chấp tay sau lưng nhìn Tiểu Hồng:

- Tiểu Hồng muốn biết mục đích của đại ca lắm hả ?

Tiểu Hồng gật đầu.

Tiểu Quân lắc đầu:

- Có lẽ đại ca không nên nói cho Tiểu Hồng biết.

Chàng chưa dứt lời thì tiếng Ngọc Quan Âm cất lên ngay sau lưng Tiểu Quân:

- Người không nói ta cũng biết.

Tiểu Quân quay ngoắt trở lại. Chàng định ninh sẽ nhận được chân diện mục của Ngọc Quan Âm, nhưng tiếc thay, Ngọc Quan Âm lại che mặt bằng vuông lụa xám khiến chàng thất vọng vô cùng.

Ngọc Quan Âm nhìn chiếc vương miện bằng hoa trên đầu Tiểu Hồng

- Ai đã kết cho Tiểu Hồng chiếc vương miện đó ?

Tiểu Hồng bặm môi, cúi đầu nhìn xuống đầu mũi hài. Nàng lí nhí nói:

- Dạ... Dạ... Chiếc vương miện...

Tiểu Quân nhìn Ngọc Quan Âm:

- Ngọc Quan Âm sư mẫu đừng quát Tiểu Hồng... Chiếc vương miện kia do tay tại hạ kết cho Tiểu Hồng trước khi rời Chung Nam sơn để quay về tử địa bí cung.

Ngọc Quan Âm hừ nhạt một tiếng:

- Hồng nhi ngây thơ chẳng biết gì. Nó có thể vì chiếc vương miện vô giá trị kia mà mất tính mạng nếu như Xảo quỷ muốn lấy mạng ả.

- Tại hạ không có ý lấy mạng Tiểu Hồng. Tiểu Quân mặc dù mang danh Xảo quỷ nhưng với ai kia. Với Tiểu Hồng... Xảo quỷ này không bao giờ di hại.

- Ta không tin. Hồng nhi hãy quay về tiểu xá đi. Lần sau ta không muốn con nhận bất cứ vật gì của ai.

Tiểu Hồng gỡ chiếc vương miện bằng hoa xuống. Nàng phụng phịu trả lại Tiểu Quân:

- Trả lại cho... cho đại ca đó.

Ngọc Quan Âm nạt ngang:

- Hồng nhi... Người dám gọi Xảo quỷ là đại ca à ?

Tiểu Hồng bặm môi lí nhí:

- Trả lại cho Xảo quỷ chiếc vương miện nè !

Tiểu Quân nhìn Ngọc Quan Âm:

- Chiếc vương miện kia dù không có giá trị gì, nhưng đó là tấm lòng của tại hạ muốn gói gắm lại Chung Nam Sơn.

Ngọc Quan Âm thở dài. Bà quay mặt nhìn Tiểu Hồng:

- Hồng nhi đã nhận rồi thì hãy giữ lấy. Nhưng sư mẫu không cho người gọi Xảo quỷ là đại ca. Y đáng mặt là thúc thúc của người đó.

Tiểu Hồng tròn mắt.

Tiểu Quân ngạc nhiên vô cùng.

Tiểu Hồng xá Ngọc Quan Âm và Tiểu Quân rồi quay lưng trở khinh thuật băng lên Chung Nam Sơn. Còn lại hai người, Tiểu Quân nhìn Ngọc Quan Âm không chớp, ngỡ như ánh mắt của chàng muốn đục qua lớp vương lụa xám để nhận diện mục của Ngọc Quan Âm.

Ngọc Quan Âm buông lời lạnh nhạt:

- Sao người nhìn ta như vậy ?

- Tại hạ cảm nhận giữa tại hạ và Ngọc Quan Âm sư mẫu rất gần gũi với nhau.

Ngọc Quan Âm lắc đầu:

- Ta với người chỉ có hận thù mà thôi.

- Tiểu Quân không tin. Nếu là hận thù sao sư mẫu lại cứu Tiểu Quân ?

Ngọc Quan Âm bật cười khanh khách. Bà cắt tràng cười đó, nhìn chàng nói:

- Ta muốn coi bản lĩnh của người như thế nào mà đòi lên Chung Nam Sơn đoạt Tử Phương Thoa nên mới cứu người đó. Còn ta và người rất xa...

- Tại hạ không tin... Nếu xa lạ sao Ngọc Quan Âm lại biết tặc danh thô kệch Tiểu Hắc Tử của Tiểu Quân chứ ?

- Ai không biết chứ ta thì biết.

Ngọc Quan Âm tiến đến đứng trước mặt Tiểu Quân:

- Nào Xảo quỷ Tiểu Hắc Tử... Người thấy trong người thế nào ?

- Tại hạ đã phục hồi công lực rồi.

- Thế thì tốt... Bồn nương thỉnh giáo bản lĩnh của người.

- Tại hạ phải đấu với Ngọc Quan Âm sao ?

Ngọc Quan Âm gạt đầu:

- Chung Nam Sơn không chen vào chuyện thị phi trên giang hồ, nhưng khi bị bắt buộc, Chung Nam Sơn vẫn có quyền hành xử.

Tiểu Quân lưỡng lự:

- Tại hạ không còn giữ ý niệm đoạt Tử Phương Thoa nữa.

- Người đến đây vì Tử Phương Thoa kia mà ?

- Nhưng bây giờ tại hạ không cần, và càng không muốn khuấy động Chung Nam Sơn.

Ngọc Quan Âm nghiêm giọng:

- Vì sao vậy ?
- Vì những con người của Chung Nam Sơn.
- Vì ta hay vì Tiểu Hồng ?
- Vì tất cả...

Chàng ngược nhìn lên đỉnh núi:

- Chung Nam sơn hùng vĩ và thoát tục, nên tại hạ phải kính mà lui bước.

Ngọc Quan Âm thở dài :

- Ta thất vọng quá. Tiểu Hắc Tử... Ta cho ngươi một cơ hội để có Tử Phương Thoa.

Tiểu Quân lắc đầu :

- Tại hạ không muốn nhận thêm cơ hội nào nữa. Không có Tử Phương Thoa, Tiểu Quân vẫn có thể đối mặt với Đỗ Hạo Thiên và "Lôi âm thân".

- Ngươi cương quyết như vậy à ?

Tiểu Quân gật đầu:

Chàng ôm quyền xá Ngọc Quan Âm:

- Cái ơn cứu mạng của Quan Âm, Tiểu Quân tạc dạ ghi lòng. Nếu có dịp sẽ báo đáp.

Chàng toan trở khinh thuật thoát đi thì Ngọc Quan Âm đã lắc mình thoát ra cản lại.

Tiểu Quân bậm môi nhìn Ngọc Quan Âm:

- Ngọc Quan Âm chỉ giáo !

Ngọc Quan Âm nhìn chàng chằm chằm:

- Ngày nào... Tiểu Hắc đã từng ăn những con gà của ta. Hiện tại ngươi vừa ăn xong một con gà của ta, sao vội vã bỏ đi như vậy ?

Tiểu Quân sửng sốt. ánh mắt chàng ánh lên nhìn cái sắc như bảo kiếm chiếu thẳng vào đáy mắt của Ngọc Quan Âm:

- Mẫn Vĩ Linh...Mẫn Vĩ Linh tử tử... Tử tử chính là Ngọc Quan Âm.

Ngọc Quan Âm tháo vương lụa che mặt.

Tiểu Quân chớp mắt liên tục tỏ ra ngạc nhiên vô cùng. Chàng bắt chợt reo lên:

- Vĩ Linh tử tử... Tiểu Hắc không ngờ tử tử lại là Ngọc Quan Âm.
- Ta vẫn còn là tử tử của Tiểu Hắc Tử à ?

Tiểu Quân cúi đầu, rồi ngẩng lên nhìn Vĩ Linh:

- Dù bất cứ chuyện gì xảy ra, Tiểu Quân vẫn coi Mẫn Vĩ Linh là tử tử của Tiểu Quân.

Vĩ Linh thở dài một tiếng:

- Chuyện xảy ra lâu quá rồi nhỉ ?

Tiểu Quân bùi ngùi nói:

- Tiểu Hắc không ngờ tử tử lại là Ngọc Quan Âm, chủ nhân Chung Nam Sơn.
- Đó cũng là cái duyên của tử tử mà thôi. Khi ta bị cha con Sầm tặc bắt về Sầm gia. Sầm Tử Long khi nghe tin Sầm Nghị chết đã tính cưỡng bức ta...

Nàng thở dài, ánh thu ba chìm vào cõi xa xăm.

- Nhờ có bộ pháp "Mê tông bộ" ta thoát chạy được. Và rồi ta biết đại ca của người đã thành thân với Lâm cô nương. Mang tiếng là phu thê đã tế trời. Vĩ Linh này chẳng còn con đường nào là tìm chốn thâm sơn mai danh ẩn tích.

- Tử tử đã đến Chung Nam sơn.

Vĩ Linh gật đầu:

- Đúng như vậy. Ta đến Chung Nam Sơn may mắn được sư thái tiếp nhận, cho hàm thụ võ công và sau đó thì trở thành chủ nhân nơi này.

Vĩ Linh nhìn Tiểu Quân:

- Tiểu Hắc... Vĩ Linh đã thế không bao giờ bước ra giang hồ, và không bao giờ cho bất cứ một ai lai vãng đến Chung Nam Sơn. Không ngờ người đến Chung Nam sơn lại là người.

- Tiểu Quân vì bất buộc mà làm khinh động đến tử.

Chàng quì xuống:

- Một lạy này xin tử tử miễn xá cho Tiểu Hắc.

Vĩ Linh trừng mắt, đỡ chàng:

- Tiểu Hắc... Người đừng làm vậy. Vĩ Linh này hận tất cả mọi người ngoài giang hồ.

Hận cả kẻ bạc tình Thái Tuấn Phong nhưng với Tiểu Hắc... Ta không hận.

- Tử tử !

Vĩ Linh mỉm cười nói tiếp:

- Trong ngày hợp cần giao bôi giữa Thái đại ca và Lâm cô nương, ai cũng hoan hỷ, duy có một người đến rồi đi ngay, đó là Tiểu Hắc Tử.

- Tử tử cũng có mặt trong ngày hôm đó ?

- Ta có mặt chứ... Có mặt để ngắm người, để xót xa, và âm thầm ra đi.

Tiểu Quân lắc đầu:

- Tiểu Hắc không biết tử tử có mặt trong ngày hôm đó. Nếu Tiểu Hắc biết nhất định không cho tử tử bỏ đi đâu.

- Đâu ai biết được ta... Tiểu Hắc... Ta kính người lắm.

Mẫn Vĩ Linh nhìn Tiểu Quân:

- Người bây giờ khác xưa nhiều quá rồi, Tiểu Hắc, người cần Tử Phương Thoa để làm gì ?

- Sao tử tử biết Tiểu Hắc cần Tử Phương Thoa ?

- Trong lúc ta dụng công phối hợp với dược thảo trực Đan sa và Vô ảnh chi độc thì nghe người cứ làm nhảm nhắc đến Tử Phương Thoa ?

Tiểu Quân bẽn lẽn:

- Tiểu Hắc tính lên Chung Nam Sơn để đoạt Tử Phương Thoa đó.
- Với thể trạng như vậy làm sao người đoạt được Tử Phương Thoa ?
- Tiểu Hắc chỉ hành sự theo quán tính mà thôi.

Vĩ Linh lắc đầu:

- Nếu như sư thái chưa viên tịch, có lẽ người khó mà đứng đây khi có ý niệm lấy Tử Phương Thoa như vậy.

Tiểu Quân trầm mặt, rồi thuật lại tất cả mọi chuyện cho Vĩ Linh nghe. Chàng kết lại một câu:

- Vận hạn của Võ Lâm không ngờ lại đặt vào tay tử tử.

Vĩ Linh bùi ngùi:

- Giang hồ tranh đoạt... Quả là chốn hiểm ác.
- Chính vì vậy mà Tiểu Hắc mới quyết định đi mà không làm vấn đục thêm chốn tĩn cư của tử.

- Không có Tử Phương Thoa... Tiểu Hắc có thể đối đầu với Đỗ Hạo Thiên được sao ?

- Ai cũng có số mạng cả... Tiểu Quân cũng vậy thôi. Ông trời đã gán cho Tiểu Quân cái số như vậy rồi.

Chàng nhìn Vĩ Linh, mỉm cười :

- Tiểu Hắc đi đây !

Vĩ Linh lắc đầu:

- Người chưa thăm nơi cư ngụ của ta mà.
- Tử tử có thể cho Tiểu Quân lên Chung Nam Sơn à ?
- Vĩ Linh chỉ mời mỗi một mình Tiểu Hắc mà thôi.

Tiểu Quân mừng rỡ:

- Tiểu Hắc thật là tốt phúc... Tốt phúc. Tử tử... còn Tiểu Hồng là gì của tử tử.
- Tiểu Hồng là một đứa bé mồ côi, Ta đã cưu mang đưa lên núi Chung Nam sơn để hàm thụ võ công.

- Hèn chi Ngọc Quan Âm mới quở trách Tiểu Hồng bắt gọi Tiểu Hắc là Thúc Thúc.

Tiểu Quân ưỡn ngực:

- Giờ thì Tiểu Hắc lên chức rồi. Thúc Thúc đấy chứ.

Vĩ Linh bật cười :

- Tính khí của Tiểu Hắc cũng như ngày nào, mặc dù giờ đây người đã là Xảo quý, một con người được thiên hạ ví như con tiểu long, đâu đâu cũng nể mặt.

Tiểu Quân khoát tay:

- Không ham đâu... Không ham đâu... Bởi vì Tiểu Hắc được thiên hạ trọng vọng quá mới dính vô chuyện của Kim sa phái và Diên Hồng phái... Được như tử tử vui thú thâm sơn cùng cốc có lẽ còn hứng thú hơn là làm con tiểu long bận bịu, sống hôm nay nhưng mai chết lúc nào không biết.

- Giang hồ là như vậy đó... Nhưng được như Tiểu Hắc thì có mấy ai thành đạt bằng.

Vĩ Linh lơ đãng nhìn lên đỉnh núi :

- Lâu lắm rồi thì phải...

Tiểu Quân cau mày, không hiểu Ngọc Quan Âm Mẫn Vĩ Linh muốn nói gì. Chàng chỉ kịp nghe tiếng thở dài của Vĩ Linh. Tiểu Quân muốn hỏi, nhưng kịp nén sự thắc mắc tò mò. Chàng thầm đoán:

"Có lẽ Mẫn Vĩ Linh tử tử đang hồi tưởng lại những ngày trong dĩ vãng mà tử tử đã chối bỏ nó."

Vĩ Linh quay lại nhìn Tiểu Quân:

- Tiểu Hắc... Chúng ta lên núi chứ.

Tiểu Quân gật đầu.

Hai người trở khinh công vùn vụt, theo con đường độc đạo băng lên đỉnh Chung Nam Sơn.

Hai người vừa khuất dạng thì một người nhỏ nhắn từ tàn cây cổ thụ gần đó phi thân xuống. Người đó nhìn về hướng con đường độc đạo dẫn lên núi.

- Tiểu Quân sẽ có Tử Phương Thoa .